

Rok XXVII

M a j 1958 r.

Nr 5

WIADOMOŚCI
DIECEZJALNE PODLASKIE
ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Adres Redakcji i Administracji
Kuria Diecezjalna – Siedlce – Swierczewskiego 60
Telefon 7 26

Konto Kurii Diecezjalnej N. B. P. O/Siedlce
Nr 1520-9-344

WIADOMOŚCI
DIECEZJALNE PODLASKIE
ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

DZIAŁ URZĘDOWY

AKTA STOLICY APOSTOLSKIEJ

74.

ORĘDZIE APOSTOLSKIE.

»Menti Nostrae«

do całego Duchowieństwa utrzymującego
pokój i zgodę ze Stolicą Apostolską
o podniesieniu świętości życia kapłańskiego

(Acta Ap. Sedis, 1950, p. 657-702 *).

PIUS XII PAPIEŻ

Czcigodni Bracia i Umiłowani Synowie,
Pozdrowienie i Błogosławieństwo Apostolskie!

W s t ę p

Głos, którego nie można przytłumić.

W duszy Naszej ciągle brzmi głos Boskiego Zbawcy, mówiącego do św. Piotra: „Szymonie, synu Jana, miłujesz mnie więcej, niżli ci?... Paś baranki moje, paś owce moje“ (Jan 21, 15, 17), a także wezwanie tegoż Księcia Apostołów skierowane do współczesnych sobie Biskupów i kapłanów w tych słowach: »Paście trzodę Bożą, która jest przy was... będąc świadomym wzorem dla owczarni« (1 Piotr 5, 2 i 3).

Główne zadania naszych czasów.

Zastanawiając się pilnie nad tymi słowami, uważamy, że głównym obowiązkiem Naszego najwyższego urzędu jest sta-

*) Tłumaczył z łaciny Ks. Biskup Piotr Dudziec. Tytuły i podział wzięte z tekstu włoskiego.

rać się wedle sił a to, aby praca Biskupów i kapłanów była coraz to skuteczniejsza. Ma ona tak kierować ludem chrześcijańskim, by unikał zła, przewyćczał przeszkody i doszedł do świętości. Jest to specjalnie konieczne w naszych czasach, gdy ludy i narody na skutek niedawnej strasznej wojny znajdują się nie tylko w trudnych warunkach materialnych, ale przechodzą także głębokie zaburzenia moralne.

Ojcowska troska o kapłanów.

Konieczność chrześcijańskiego odrodzenia, którą dzisiaj dostrzegają wszyscy ludzie dobrej woli, każe Nam skierować Nasze myśli i uczucia w pierwszym rzędzie do kapłanów całego świata. Wiemy bowiem, że pokorne, czujne i gorliwe wysiłki tych, którzy żyjąc wśród ludu, znają dobrze jego troski, udzięki, trudności materialne i duchowe, mogą przy pomocy zasad Ewangelii odnowić obyczaje wszystkich i mocno utrwalić na ziemi Chrystusowe „Królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju“ (Prefacja ze Mszy św. na urocz. Chrystusa Króla).

Praca kapłańska nie spełniłaby jednak całkowicie swego zadania, które odpowiadałoby w pełni potrzebom naszych czasów, gdyby kapłani nie przyświecali otaczającemu ich ludowi jasnością niezwyklej świętości, jako godni służby Chrystusa, wierni szafarze tajemnic Bożych (1 Kor. 4, 1), skuteczni „pomocnicy Boży“ (1 Kor. 3, 9), do wszelkiego dobrego dzieła zaprawieni (2 Tym. 3, 17).

Okazanie wdzięczności.

Nie widzimy przeto lepszego sposobu okazania Naszej wdzięczności całemu duchowieństwu — które na pięćdziesięciolecie Naszego kapłaństwa okazało przez modlitwy zasyłane do Boga swoją miłość względem Nas — jak skierowując do całego duchowieństwa ojcowskie wezwanie do zdobycia tej świętości, bez której powierzone mu posłannictwo nie może być owocne. Pragniemy, aby Rok Święty, który ogłosiliśmy z nadzieją ogólnego odnowienia obyczajów według nauki Ewangelii sprawił przede wszystkim szybszy postęp ku szczytom cnoty tych, którzy przewodzą ludowi chrześcijańskiemu, i aby oni, ożywieni w ten sposób i przygotowani, odnowili duchem Jezusa Chrystusa powierzoną sobie owczarnię.

Chociaż zwiększone dzisiaj potrzeby społeczeństwa chrze-

ścijańskiego coraz bardziej domagają się od kapłanów wewnętrznej doskonałości, to jednak trzeba zauważyć, że kapłani już z natury samego najwyższego otrzymanego od Boga posługiwania, zawsze i wszędzie związani są obowiązkiem dążenia wszystkimi siłami do świętości.

Wielki dar kapłaństwa.

Jak to już Poprzednicy Nasi, głównie zaś Pius X (Exhortatio „Haerent animo“, Acta Pii X, vol. IV, str. 237 i nast.) i Pius XI (Encyklika „Ad catholici sacerdotii“, A. A. S., 1936, str. 5 i nast.) uczyli, a i My sami stwierdziliśmy w Encyklikach „Mystici Corporis“ (A. A. S. XXXV, 1943, str. 193 i nast.), i „Mediator Dei“ (A. A. S. XXXIX, 1947, str. 521 i nast.), kapłaństwo jest naprawdę wielkim darem Boskiego Odkupiciela. On to dla prowadzenia aż do końca wieków dzieła zbawienia rodzaju ludzkiego, dokonanego przez siebie na krzyżu, powierzył swoją władzę Kościołowi, chcąc, by był on uczestnikiem jego jedynego i wiecznego kapłaństwa. Kapłan jako „drugi Chrystus“, naznaczony jest bowiem niezniszczalnym charakterem, dzięki któremu staje się jakby żywym obrazem naszego Zbawiciela; kapłan pełni rolę Jezusa Chrystusa, który powiedział: „Jako mnie posłał Ojciec i ja was posyłam“ (Jan 20, 21); „kto was słucha, mnie słucha“ (Łuk. 10, 16). Kto powołany jest z woli Bożej do tego szaczonego posługiwania: „dla ludzi jest postanowiony w tym, co do Boga należy, aby składał dary i ofiary za grzechy“ (Zyd. 5, 1). Do niego więc ma się zwracać każdy, kto pragnie żyć życiem Boskiego Zbawiciela, oraz zdobyć siłę, pociechę i pokarm dla ducha; u niego także ma szukać potrzebnych lekarstw, ktokolwiek usiłuje powstać z grzechu i powrócić na dobrą drogę. Dlatego wszyscy kapłani słusznie mogą odnieść do siebie te słowa Apostoła narodów: „Jesteśmy pomocnikami Bożymi“ (1 Kor. 3, 9).

Trzeba odpowiedzieć swemu powołaniu.

Wzniosła ta godność żąda od kapłanów, aby z całkowitą wiernością odpowiedzieli swemu tak poważnemu zadaniu. Ponieważ kapłani mają służyć rozszerzaniu na ziemi chwały Bożej oraz pielęgnowaniu i wzrostowi mistycznego Ciała Chrystusowego, tak trzeba im jaśnieć doskonałą świętością, by przez nich „miła woń Chrystusowa“ (2 Kor. 2, 15) wszędy się rozchodziła.

Zasadniczy obowiązek.

W dniu, w którym ukochani synowie, zostaliście wyniesieni do godności kapłańskiej, Biskup uroczycie i w imieniu

Boga wskazał wam zasadniczy wasz obowiązek w następujących słowach: „Rozumiejcie to, co czynicie; idźcie za tym, co dokonujecie, a spełniając tajemnicę śmierci Pańskiej, uśmiercajcie w sobie wady i wszelką pożyteczność. Niechaj nauka wasza będzie duchowym lekarstwem dla ludu Bożego; niech woń życia waszego będzie weselem Kościoła Chrystusowego, budujcie słowem waszym i przykładem Dom Boży, którym jest rodzina Boża“. (Pontificale Romanum, De ordin. presbyt.). Życie Wasze, całkowicie wolne od grzechów, ma być bardziej, niż życie ludzi świeckich, ukryte z Chrystusem w Bogu (Kol. 3, 3). Tak więc przybrani wybitną cnotą, której domaga się wasza godność, prowadźcie dzieło zbawienia ludzkiego. Wszak do tego przeznaczyły was święcenia kapłańskie!

Oto jest zadanie, któregoście się chętnie i dobrowolnie podjęli: świętymi bądźcie, bo — jak wiecie — święte jest posługiwanie wasze.

C z ę ś ć I.

Ś w i ę t o ś ć ż y c i a.

Doskonałość to miłość.

Według nauki Boskiego Mistrza (Mat. 22, 37-39), doskonałość życia chrześcijańskiego polega głównie na miłości Boga i bliźniego; ale miłość ta winna być gorąca, wytrwała i czynna. Jeśli będzie się odznaczać tymi przymiotami, obejmie niejako wszystkie cnoty (I Kor. 13, 4-7) i słusznie może być nazwana „węzłem doskonałości“ (Kol. 3, 14). W jakichkolwiek zatem znajdzie się człowiek warunkach, temu właśnie celowi ma podporządkować wszystkie swe myśli i uczynki.

Kapłan powołany do doskonałości.

Kapłan jednak jest specjalnie zobowiązany do doskonałości. Każda bowiem jego czynność kapłańska ma ze swej natury odznaczać się miłością — jako, że sługa Boży do tego przez Boga został powołany, zadaniem i charyzmatem Bożym obdarzony; ma on współpracować z Jezusem Chrystusem, jedynym i wiecznym kapłanem; ma naśladować Tego, który za swego ziemskiego życia niczego więcej nie pragnął, jak okazywać Ojcu najgorętszą swą miłość, a ludzi obdarzać nieprzebranymi skarbami swego Serca.

N a ś l a d o w a n i e C h r y s t u s a.

Ścisła łączność z Jezusem.

Szczególnym dążeniem ożywiającym duszę kapłana powinno być, aby zjednoczyć się jak najściślej z Boskim Odku-

piciem; aby przyjąć uległe wszystkie prawdy nauki Chrystusowej i aby je w każdym momencie swego życia konsekwentnie stosować; aby wiara katolicka była światłem dla postępowania, postępowanie zaś jaśniło blaskiem wiary.

S p o g l ą d a j m y n a C h r y s t u s a.

Prowadzony blaskiem wiary, niech oczy swe zwraca kapłan stale na Chrystusa; niech idzie jak najsumienniej za Jego nakazami, czynami, przykładem; niech dobrze to sobie uświadomi, że nie wystarczy mu spełniać zwykłych obowiązków chrześcijanina, lecz że nadto ma codzień coraz szybszym krokiem zdążyć ku takiej doskonałości życia, jakiej się domaga wzniosła godność kapłańska, stosownie do polecenia Kościoła: „Duchowni obowiązani są do wyższej świętości w wewnętrznym i zewnętrznym swym życiu, niż świeccy i być dla nich przykładem cnoty i dobrych czynów“ (kan. 124).

Ż y c i e c h r y s t o c e n t r y c z n e.

Życie kapłańskie, tak jak od Chrystusa bierze swój początek, tak musi każdej chwili ku Niemu się kierować. Chrystus zaś — to Słowo Boże; nie zawahał się On przyjąć natury ludzkiej; żył na to na ziemi, by być posłusznym woli Ojca Przedwiecznego; wokół siebie woń lilii roztoczył; żył w ubóstwie i „przeszedł czyniąc dobrze i uzdrawiając wszystkich“ (Dz. Ap. 10, 38). On wreszcie złożył z siebie ofiarę za zbawienie braci. Oto, ukochani synowie, macie przed oczyma jakby syntezę tego prawdziwego życia; dołóżcie wszelkich starań, aby to życie w sobie odtworzyć, pamiętając na Jego zachętę: „Dałem wam przykład, abyście jakom ja wam uczyniłem, tak i wy czynili“ (Jan 13, 15).

P r a k t y k a p o k o r y.

Doskonałość chrześcijańska opiera się na cnotie pokory: „Uczcie się ode mnie, że jestem cichy i pokornego serca“ (Mat. 11, 29). Uczciwie, zaiste, zastanawiając się, do jak niezmierniej godności zostaliśmy powołani przez Chrystusa i Kapłaństwo, a znając jednocześnie naszą nędzę duchową, rozważajmy boskie słowa Jezusa Chrystusa, który powiedział: „Beze mnie nic uczynić nie możecie“ (Jan 15, 5).

N i e u f n o ś ć d o s i e b i e.

Kapłan niech nie ufa swoim siłom, niech zbytnio nie zawierza swoim zdolnościom, niech nie goni za uznaniem i poklaskiem ludzkim, niech nie pragnie chcieć wyższych godno-

ści, lecz niech naśladuje Chrystusa, który „nie przyszedł, aby mu służono, ale aby służyć” (Mat. 20, 28); niech zaprze sam siebie, jak tego wymaga Ewangelia (Mat. 16, 24), i niech nie przywiązuje się za bardzo do rzeczy ziemskich, by mógł łatwiej i swobodnie kroczyć za Boskim Mistrzem. Cokolwiek posiada i czymkolwiek jest, wypływa z dobroci i mocy Bożej; jeśliby więc chciał się chlubić, niech sobie przypomni słowa Apostoła narodów: „Z siebie... chlubić się nie będę, chyba tylko ze słabości moich” (2 Kor. 12, 5).

Ofiara woli.

Duch pokory, rozświetlonej wiarą, skłania człowieka do złożenia ofiary ze swej woli przez należne posłuszeństwo. Chrystus Pan ustanowił w założonej przez siebie społeczności prawowitą władzę, która byłaby przez wieki przedłużeniem jego własnej. Dlatego też, kto słucha zwierzchników Kościoła, posłuszny jest samemu Boskiemu Zbawicielowi.

Konieczność posłuszeństwa.

W naszych czasach, w których niebaczenie podkopuje się fundamenty władzy, jest rzeczą nader konieczną, aby kapłan w silnym oparciu o zasady wiary tę właśnie władzę uznawał i należycie ją szanował, nie tylko jako ochronę porządku religijnego i społecznego, lecz również jako podstawę swego osobistego uświęcenia.

Wyrzeczenie płynące z celibatu.

Działalność kapłańska odnosi się do dziedziny nadprzyrodzonej, albowiem troszczy się o wzrost nadprzyrodzonego życia i udziela go Mistycznemu Ciału Jezusa Chrystusa. Z tej racji musi kapłan pożegnać się ze sprawami „światowymi”, a troszczyć się jedynie „o to, co Pańskiego jest” (1 Kor. 7, 32, 33). Ponieważ więc kapłan ma być wolny od trosk świata i całego siebie ma oddać służbie Bożej, Kościół ustanowił prawo celibatu, aby dla wszystkich było coraz oczywistsze, że kapłan jest sługą Boga i ojcem dusz. I przez to prawo celibatu nie tylko nie traci kapłan daru i obowiązku ojcostwa, ale je nieakończenie potęguje, rodząc potomstwo nie dla tego ziemskiego i przemijalnego życia, lecz dla niebiańskiego i wiecznego.

Im zaś jaśniej świeci czystość kapłańska, tym bardziej staje się kapłan razem z Chrystusem „Hostią czystą, Hostią świętą, Hostią nieskalaną” (Missale Romanum, Canon).

Dla zachowania z całą pieczołowitością nienaruszonej czystości, jako najdroższego skarbu, konieczne trzeba święcie się zastosować do wezwania Księcia Apostołów, które codziennie powtarzamy w brewiarzu: „Bądźcie wstrzemięźliwi i czuwajcie” (1 Piotr. 5, 8).

Czułość i modlitwa bronią czystości.

Tak, umiłowani synowie, czuwajcie, albowiem czystości waszej zagraża tyle niebezpieczeństw: czy to z racji publicznej rozwiązłości obyczajów, czy też z powodu ponęty występków, które dzisiaj tak zręcznie zastawiają na was sidła, czy wreszcie z nadmiernej swobody panującej w przedstawianiu ze sobą ludzi obu płci, która nawet niekiedy ośmiela się wciąkać w dziedzinę świętego posługiwania. „Czuwajcie i módlcie się” (Mar. 14, 38), pomni zawsze, że ręce wasze dotykają rzeczy najświętszych i żeście poświęceni Bogu i Jemu tylko macie służyć. Już sama szata, którą nosicie, niejako was napomina, że nie dla świata, ale dla Boga powinniście żyć. Włóżcie zatem w to wszystkie siły i całą gorliwość, abyście — oddawszy się w matczyną opiekę Bogarodzicy Dziewicy — dzień w dzień byli „promienni, czysti, nieskalani, powściągliwi, jak przystoi sługom Chrystusa i szafarzom tajemnic Bożych”. (Pontificale Romanum, In ordinatione Diaconi).

Unikać zażyłości.

W związku z tym uważamy za wskazane upomnieć was szczególnie, żebyście, prowadząc organizacje i stowarzyszenia żeńskie, tak się zachowywali, jak przystało na kapłanów; unikajcie wszelkiej poufałości, a gdy wasza współpraca jest konieczna, udzielajcie jej jako poświęceni służby Bożej. W prowadzeniu tych organizacji niech gorliwość wasza będzie zamknięta w granicach, jakich domaga się zresztą kapłańskie wasze posłannictwo.

Wyrzeczenie się dóbr ziemskich.

Nie uważajcie, że dosyć będzie, gdy przez czystość wyrzeczecie się przyjemności ciała, a przez posłuszeństwo pod-

dacie swą wolę przełożonym waszym. Musicie jeszcze tak nastawić swe serce, żeby codzien było dalsze od bogactw i majątkości doczesnych. Jak najmocniej upominamy was, ukochani synowie, abyście zbyt nie miłowali zmiennych i przemijających rzeczy tego świata. Ze czcią spoglądajcie na świętych mężów, żyjących dawniej i w naszych czasach, którzy, łącząc słuszną powściągliwość w stosunku do rzeczy materialnych z najwyższą ufnością w Opatrzność Bożą i najgorętszym kapłańskim zapalem, dokonali cudownych wprost rzeczy jedynie w oparciu o Boga, który nigdy nie odmawia potrzebnej pomocy. Kapłani, choć nie wiążą się specjalnym ślubem ubóstwa, powinni się zawsze kierować umiłowaniem ubóstwa. Wykaże je prosty i pełen umiaru sposób życia, zaświadczy o niej skromne mieszkanie, potwierdzi szlachetna szczodroblowość wobec biednych. Przede wszystkim zaś niech się kapłani powstrzymają od tych przedsięwzięć gospodarczych, które by ich odciągały od świętych obowiązków i mogły zmniejszyć należny im szacunek ze strony wiernych. Kapłan, ponieważ cały musi oddać się pracy nad zbawieniem dusz, powinien do siebie stosować to powiedzenie św. Pawła Apostoła: „Nie szukam tego, co wasze, ale was” (2 Kor. 12, 14).

Kapłan – wzorem wszystkich cnót.

Gdyby można tu mówić obszernie o wszystkich cnotach, przez które kapłan ma w sobie w najdoskonalszy sposób ukształtować Boski obraz Jezusa Chrystusa, wiele zaiste rzeczy, przychodzących Nam na myśl, dałoby się powiedzieć. Pragnęliśmy jednak to tylko położyć wam szczególnie na sercach, co wydaje się w naszych czasach specjalnie konieczne. Co się zaś tyczy reszty, wystarczy przypomnieć te słowa ze złotej książeczki o Naśladowaniu Chrystusa: „Kapłan powinien być ozdobiony wszystkimi cnotami i dawać innym przykład dobrego żywota. Kapłan nie powinien postępować drogami pospolitymi i zwykłymi między ludźmi, lecz jego obyczaje mają być na wzór Aniołów w niebie, lub ludzi doskonałych na ziemi” (De imit. Christi, IV, c. 5, v. 13, 14).

Konieczność łaski w pracy nad uświęcaniem się.

Pocieszające prawdy.

Wszyscy to dobrze wiedzą, ukochani synowie, że dla każdego chrześcijanina, a w szczególny sposób dla kapłanów niemożliwe jest w praktyce codziennego życia naśladowanie przedziwnego przykładu Boskiego Mistrza, bez korzystania

z pomocy nadprzyrodzonej łaski i bez korzystania z środków dających tę łaskę bożą, które On sam nam pozostawił. I to tym bardziej jest niemożliwe, im wyższa jest doskonałość, którą mamy osiągnąć i im poważniejsze z natury naszej, skłonnej do złego, rodzą się trudności. Powodowani tą racją, uważamy za potrzebne zastanowić się nad innymi prawdami, pełnymi wzniosłości i pociechy, z których jeszcze jaśniej wynika, jak wielka ma być świętość kapłańska i jak skuteczne są pomoce dane nam przez Jezusa Chrystusa, abyśmy mogli urzeczywistnić w sobie zamiary Boskiego miłosierdzia.

Życie ofiary.

Jak całe życie Zbawiciela naszego zmierzało do ofiary z siebie samego, tak też i życie kapłana, który ma w sobie ukształtować obraz Chrystusa, — ma być z Nim, w Nim i przez Niego ofiarą miłą Bogu.

Na wzór Jezusa na Kalwarii.

W ofierze krzyżowej na Kalwarii Boski Odkupiciel złożył w ofierze nie tylko ciało swoje własne, ale poświęcił siebie na dar przebłagalny, jako Głowa rodzaju ludzkiego, dlatego to, „gdy oddaje ducha swego w ręce Ojca, jako człowiek oddaje Bogu siebie samego, by oddać Mu wszystkich ludzi” (Św. Atanazy, De incarnatione, n. 12; Migne, P. G., XXVI, 1003)

Podczas Mszy św.

To samo zachodzi w Ofierze Eucharystycznej, która jest niekrwawym ponowieniem ofiary krzyża: Chrystus ofiaruje siebie Ojcu Przedwiecznemu ku Jego chwale, a naszemu zbawieniu; ponieważ zaś, będąc kapłanem i Ofiarą, występuje On jako Głowa Kościoła, przeto ofiaruje i składa Bogu nie tylko siebie, lecz i wszystkich chrześcijan, a nawet w pewien sposób wszystkich ludzi. (Św. Augustyn, De Civitate Dei, I, X, c. 6, Migne, P. L. XXI, 284).

Skarby Ofiary Eucharystycznej.

Otóż, jeśli odnosi się to do wszystkich chrześcijan, to tym bardziej do kapłanów, którzy na to są przecież sługami Boskiego Odkupiciela, aby składali Najświętszą Ofiarę. Gdy zatem podczas tej Eucharystycznej Ofiary, zastępując osobę Chrystusa, poświęcają chleb i wino, które stają się Ciałem i Krwią Jego, mogą kapłani z samego źródła nadprzyrodzonego życia czerpać nieprzebrane skarby zbawienia i wszelkie pomoce, które są konieczne nie tylko dla nich osobiście, ale i dla sprawowania ich posłannictwa.

Życie Mszą świętą.

Kapłan, będąc z tymi Boskimi tajemnicami w tak ścisłej łączności, musi bez wątpienia łaknąć i pragnąć sprawiedliwości (Mat. 5, 6), oraz chcieć gorąco dorównać swym życiem do swej wielkiej godności i ukształtować je w duchu ofiary, wszak ma siebie z Chrystusem składać na ołtarzu. Stąd nie ograniczy się tylko do celebrowania Mszy św., ale będzie wewnętrznie nią żył, w ten sposób zdobędzie owe siły nadnaturalne, dzięki którym przemieni się i stanie się współuczestnikiem ofiarnego życia samego Boskiego Odkupiciela.

Zjednoczenie się w ofierze z Jezusem.

Zdaniem św. Pawła Apostoła, główna zasada chrześcijańskiej doskonałości wyraża się we wskazaniu: „Przyobleczcie się w Pana Jezusa Chrystusa” (Rzym, 13, 14). Jeżeli to wskazanie odnosi się do wszystkich wiernych, to tym bardziej wiąże kapłanów. Lecz przyoblec się w Jezusa Chrystusa oznacza nie tylko kierować się w swych poglądach Jego nauką, ale także rozpocząć nowe życie, które, aby zajaśniało blaskami Taboru, musi najpierw upodobnić się do utrapień i boleści naszego Odkupiciela cierpiącego na Kalwarii. Wymaga to oczwycie mozolnej i wytrwałej pracy, dzięki której dusza nasza ma się stać niejako żertwą, aby mogła wewnętrznie połączyć się z ofiarą Chrystusa, Tej mozolnej i wytrwałej pracy nie dokonają tylko ponne chęci lub pragnienia i obietnice, ale musi to być usilne i nieustanne działanie, zmierzające do skutecznego odnowienia ducha; musi to być doskonalenie się w pobożności, która wszystko odnosi do chwały Bożej, musi to być ćwiczenie się w pokucie, która skutecznie ujarzma nieopanowane poruszenia duszy i nimi kieruje, musi to być usilna miłość ku Bogu i bliźnim, która zapala nas i pobudza do praktykowania wszelkich uczynków miłosierdzia, musi to być wreszcie gotowość woli do czynu, aby przez walkę i wysiłek sięgnąć po to, co najdoskonalsze.

Upomnienie św. Piotra Chryzologa.

Konieczną jest więc rzeczą, aby kapłan starał się w sobie odtworzyć to, co się dzieje na ołtarzu ofiarnym. Jak zatem Jezus Chrystus wyniszcza siebie samego, tak i Jego sługa ma się wraz z Nim wyniszczać, jak Jezus składa okup za oczyszczenie ludzi z grzechów, tak i kapłan po stromej drodze ascezy chrześcijańskiej powinien dojść do oczyszczenia siebie i bliźnich. Tak oto napomina go św. Piotr Chryzolog: „Bądź ofiarą i kapłanem Boga. Nie marnuj tego, czym cię obdarzyła

i czego Ci udzieliła moc Boska. Oblecz się w szatę świętości, przepasz się pasem czystości, niech Chrystus będzie okryciem twej głowy, niech krzyż stoi na straży twego czoła, na piersiach swych złóż tajemnicę mądrości Bożej, zapalaj ciągle wonne kadzidło modlitwy, uchwycić miecz ducha, z serca swego uczyni ołtarz i spokojny daj swoje ciało na całopalenie Boże. Ofiaruj wiarę, daruj post, aby ustała żarłoczność, nieś w ofierze czystość, aby uśmiercone zostały żądze, złóż na ołtarzu pobożność, by odrzucona została bezbożność, czyni miłosierdzie, by zwalczyć chciwość, a na zniszczenie głupoty zawsze trzeba ofiarowywać świętość. Tak ciało swe, żadnym pociskiem grzechu nie zranione, złożysz jako świętą hostię w ofierze” (Sermo CVIII, Migne, P. L, LII, 500, 501).

Mistyczna śmierć w Chrystusie.

Cośmy już kiedyś wszystkim wiernym dali pod rozwagę w Encyklice Mediator Dei, chcemy teraz tymi samymi słowami powtórzyć specjalnie kapłanom: „Zaiste Chrystus jest Kapłanem, ale Kapłanem dla nas, nie dla siebie, gdyż składa Ojcu Przedwiecznemu pragnienia i wyrazy czci religijnej imieniem całego rodu ludzkiego, jest również i żertwą, lecz dla nas, gdyż w miejsce człowieka obarczonego grzechem siebie samego postawił. Owe słowa Apostoła: „To... w sobie czujcie, co i w Chrystusie Jezusie”, domagają się od wszystkich chrześcijan, aby wzbudzili w sobie — o ile to w mocy człowieka — te uczucia, które przejmowały duszę Boskiego Zbawiciela, gdy składał ofiarę ze Siebie samego, a mianowicie uczucia głębokiej pokory ducha i najwyższego uwielbienia Majestatu Bożego, czci, chwały i dziękczynienia. Wymagają nadto od nich, by przybrali niejako postawę ofiary, by wyrzekli się siebie według zalecenia Ewangelii, oddali się dobrowolnie i chętnie uczynkom pokuty, grzechy swoje znienawidzili i zadość za nie czynili. Wreszcie wymagają one, byśmy ponieśli wraz z Chrystusem śmierć mistyczną na krzyżu i mogli sobie przyswoić hasło Pawłowe: „Z Chrystusem jestem przybity na krzyżu” (A. A. S. XXXIX, 1947, str. 552, 553).

Nasza wartość w bogactwie krwi Chrystusowej.

Kapłani i synowie najmiłsi, wielki skarb posiadamy w rękach naszych i przedrogą perłę, a są nimi niewyczerpane bogactwa Krwi Jezusa Chrystusa. Korzystajmy z nich jak najobficiej, a to w ten sposób, abyśmy prze złożenie z nas samych Ojcu Przedwiecznemu wraz z Chrystusem ofiary całopalnej,

stali się prawdziwymi pośrednikami sprawiedliwości „w tym, co do Boga należy“ (Żyd. 5, 1) i abyśmy mogli zasłużyć, że prośby nasze łaskawie będą przyjęte i wyjednają przeobfity deszcz łask, które odnowią i odżywią Kościół i każdego człowieka. Wtedy dopiero, gdy staniemy się jakoby jedno z Chrystusem przez Jego i naszą ofiarę i gdy głos nasz z chórem mieszkańców niebieskiego Jeruzalem złączymy godnie ze słowami: „śpiewając, dołączamy się do niego, współzawodnicy świętego Syjonu“ (Brev. Rom., Hymn. pro off. Dedicationis Eccl.), dopiero wtedy wzmocnieni siłą Zbawiciela naszego, ze szczytów świętości, jakie osiągniemy, będziemy mogli bezpiecznie i swobodnie przez nasze kapłańskie posługiwanie udzielać wszystkim ludziom nadprzyrodzonego światła Bożego i nadprzyrodzonego życia.

Konieczność modlitwy i pobożności.

Obowiązek brewiarza.

Doskonała świętość wymaga również tego, byśmy bez przerwy byli w łączności z Bogiem, aby zaś ta łączność, którą dusza kapłańska ma z Bogiem nawiązać, nie przerywała się w ciągu dni i godzin, Kościół zobowiązał swoje sługi do odmawiania modlitw rozłożonych na poszczególne godziny. W ten sposób wypełnił wiernie nakaz Boskiego Zbawiciela, który powiedział: „Zawsze należy się modlić i nie ustawać“ (Łuk. 18, 1). Jak Kościół sam nie przestaje nigdy zanosić modlitw, tak też bardzo pragnie, aby i jego synowie zawsze się modlili. Powtarza im przeto zachętę św. Pawła Apostoła: „Przez niego (Jezusa) zawsze składajmy Bogu ofiarę chwały, to jest owoc warg wyznających imię jego“ (Żyd. 13, 15). Kapłanom powierzony został ten specjalny obowiązek, aby poświęcali Bogu, modląc się w imieniu ludu, każdą chwilę w biegu czasu i rzeczy.

Głos Chrystusa i głos Kościoła.

Kapłan, posłuszny temu obowiązkowi, prowadzi dalej z pokolenia na pokolenie to, co Chrystus czynił, który „za życia swego w ciele słał modlitwy i błagania z wołaniem wielkim i łzami... i został wysłuchany dla swej uległości“ (Żyd. 5, 7). Te to modlitwy, ponieważ są wznoszone w imieniu Chrystusa — „przez Pana Naszego Jezusa Chrystusa — który jako pośrednik nasz u Ojca, ciągle mu przedstawia swoje zadośćuczynienie, swoje zasługi i najwyższą cenę Krwi swojej, mają oczywiście wyjątkową skuteczność. Są one bowiem w szczególnym znaczeniu „głosem Chrystusa“, który „modli

się za nas, jako nasz kapłan i modli się w nas, jako Głowa nasza“ (Sw. Augustyn, Enarr. in Ps. 85, n. 1, Migne, P. L. XXXVII, 1081). Podobnie są one zawsze „głosem Kościoła“, który ogarnia prośby i pragnienia wszystkich wiernych, o ile z modlitwami i wiarą kapłana złączeni, składają hołd Jezusowi Chrystusowi, dzięki przezeń czynią Ojcu Przedwiecznemu i każdego dnia, o każdej godzinie upraszają u Niego potrzebny ratunek. Tak więc przez kapłanów codziennie w pewien sposób powtarza się to, co niegdyś uczynił Mojżesz, gdy na szczycie góry, wznosząc ręce ku niebu, rozmawiał z Bogiem i wypraszał odeń zmiłowanie dla swego ludu, uciśnionego walką poniżej, w dolinie.

Skuteczny środek uświęcenia.

Modlitwy brewiarza przyczyniają się niezmiernie do uświęcenia. Nie chodzi w nich bowiem tylko o odmówienie tekstu, czy o prawidłowo, zgodnie z zasadami poezji ułożone hymny, nie chodzi tylko o zachowanie pewnych przepisów nazywanych rubrykami, czy wreszcie o przestrzeganie zewnętrznych form kultu bożego. O wiele bardziej chodzi tu o wzniesienie myśli i uczuć do Boga, abyśmy połączyli się z błogosławionymi duchami, zanoszącymi Mu wieczny hymn chwały (Enc. Mediator Dei: A. A. S. XXXIX, 1947, str. 574). Z tego to powodu brewiarz, jak to na jego początku zaznaczone, trzeba odnawiać „godnie, z uwagą i pobożnością“.

Intencja wspólna z Jezusem.

Trzeba, by kapłan modlitwy te zanosił w tej samej intencji, co i Boski Zbawiciel. W ten sposób głos kapłana jest jakby głosem Jezusa, który przez swego sługę uzyskuje u najłaskawszego swego Ojca dobrodziejstwa Odkupienia: jest to głos Tego, z którym łączą się zastępy Aniołów i świętych w niebie; a na ziemi rzesze wiernych dla oddania należnej chwały Bogu, to głos Jezusa Chrystusa, naszego rzecznika, głos, dzięki któremu otrzymujemy niezmierzone skarby Jego zasług.

Rozważanie brewiarza.

Starannie i pilnie rozważajcie owe pożyteczne prawdy, które Duch Święty podał w Piśmie św., a które wyjaśnione są w pismach Ojców i Doktorów Kościoła. Gdy usta wasze powtarzają święte słowa przekazane technieniem Ducha św., nie urońcie z tak wielkiego skarbu! Nieustannie i gorliwie odpędzajcie wszystko, co by rozpraszało waszą myśl, aby

duścza wasza stała się wiernym echem głosu Bożego. Skupiajcie uważne myśli Wasze, abyście łatwiej i owocniej mogli się oddać kontemplacji prawd wiecznych.

Przeżywać rok liturgiczny.

W Encyklice Mediator Dei dość obszernie wyłożyliśmy w jakim celu Kościół przez roczny cykl liturgiczny przypomina i we właściwym porządku stawia jakby przed oczyma wszystkie tajemnice Chrystusowe, a także poleca obchodzić święta Najświętszej Maryi Panny i Świętych Pańskich. Pouczenia te, które daliśmy ogółowi chrześcijan, jako bardzo dla wszystkich pożyteczne, mają być specjalnie wzięte pod uwagę przez was, kapłani, którzy poprzez Eucharystyczną Ofiarę i boski, jak go się nazywa, obowiązek brewiarza bierzecie w tym cyklu liturgicznym główny udział.

Kontemplacja rzeczy niebieskich.

Poza Mszą św. i brewiarzem Kościół poleca nam usilnie jeszcze inne ćwiczenia duchowne, by pomóc nam do codziennie szybszego postępu w doskonałości. O nich to chcemy teraz coś pokrótce powiedzieć i dać wam pod rozwagę.

Przede wszystkim nawołuje nas Kościół do świętego rozmyślenia, które podnosi nasz umysł i przywołuje do zastanowienia się nad rzeczami niebieskimi, a także zapala serca nasze pragnieniem Boga i prosto je ku Niemu kieruje. Rozmyślanie najlepiej przygotowuje nas do odprawiania Mszy św., do należnego po niej dziękczynienia, ono daje nam zrozumienie i smak piękna liturgii, ono skłania nas wciąż na nowo do kontemplowania prawd wiecznych oraz przedziwnych wskazań i pouczeń ewangelicznych.

Rozważanie zdarzeń z życia Pana Jezusa.

Konieczne jest, by kapłani bardzo usilnie odtwarzali w sobie te ewangeliczne wskazania i cnoty Boskiego Zbawiciela. Ale, jak pokarm cielesny nie posili nas, nie podtrzyma życia i nie da jego wzrostu, jeśli nie zostanie spożyty, przetrawiony i przyswojony naszemu organizmowi, tak i kapłan, jeśli nie będzie, rozmyślając i kontemplując tajemnice Boskiego Zbawcy — który przecież jest najwyższym i absolutnym wzorem doskonałości i nieprzebranym źródłem świętości — żyć Jego życiem, to nie będzie mógł zapanować nad sobą i nad swoimi zmysłami, ani duszy swej oczyścić, ani do cnoty, jak należy, dążyć, ani też świętych swoich czynności rzetelnie, gorliwie i owocnie sprawować.

Wielkie szkody dla opuszczających rozmyślanie.

Uważamy przeto za wielki Nasz obowiązek, by was w specjalny sposób zachęcić do praktyki codziennego rozmyślenia; praktykę tę poleca wszystkim duchownym również i Kodeks Prawa Kanonicznego (kan. 125, 2). Jak bowiem codzienne rozmyślanie zasila i ożywia doskonałość kapłańską, tak z jego zaniedbania rodzi się niechęć do rzeczy duchowych, a przez to stygnie i słabnie pobożność, i nie tylko osobiste dążenie do świętości przerywa się albo zatrzymuje, ale i samo posługiwanie kapłańskie nie małe ponosi szkody. Dlatego z najgłębszą słuszością trzeba stwierdzić, że w żaden inny sposób nie da się zdobyć tych szczególnych korzyści, jakie płyną z rozmyślenia i że wobec tego jego codziennej praktyki niczym innym nie można zastąpić.

Modlitwy prywatne i duch modlitwy.

Od rozważania i kontemplacji rzeczy niebieskich nie należy oddzielać modlitwy ustnej; niech nie brakuje i innych form prywatnej modlitwy, które — zależnie od usposobienia każdego — snadnie przyczyniają się do pielęgnowania łączności duszy z Bogiem. Jednakże trzeba to zauważyć, że więcej, niż wielość modlitw, znaczy sama pobożność, oraz prawdziwy i gorący duch modlitwy. Jeżeli kiedykolwiek, to dzisiaj przede wszystkim konieczny jest ten gorący duch modlitwy, gdy t.zw. „naturalizm“ zawładnął umysłami i sercami ludzkimi, a cnota jest wystawiona na różnego rodzaju niebezpieczeństwa, które niekiedy zagrażają nawet tym, którzy sprawują święte czynności. I cóż lepiej zabezpieczy was przed tymi zasadzkami, cóż łatwiej myśli waszą wzniesie do nieba i pozwoli wam żyć w łączności z Bogiem, jak nie ustawicznie kierowana ku Niemu modlitwa i wzywanie Boskiej pomocy?

Gorące nabożeństwo do Najświętszej Maryi Panny.

Ponieważ zaś kapłani ze szczególnej racji mogą być zwani synami Najśw. Maryi Panny, powinni płonąć ku Niej najgorętszą miłością, powinni z ufnością Jej wzywać i często błagać o przemożną opiekę. Niech więc starają się codziennie, jak to sam Kościół poleca (kan. 125, 2), odmawiać różaniec, który, każąc nam rozmyślać nad tajemnicami Boskiego Zbawiciela, prowadzi nas „do Jezusa przez Maryję“.

Codziennie nawiedzenie Najświętszego Sakramentu.

Oprócz tego kapłan, zanim zakończy swą całodzienną pracę, niech pójdzie przed Tabernaculum i niech zostanie tam czas jakiś, aby oddać hołd Jezusowi w Jego sakramencie miłości, aby wynagrodzić niewdzięczność tylu ludzi, aby ciągle coraz bardziej rozżarzać się Boską miłością, aby wreszcie nawet podczas nocnego spoczynku, który przywodzi na myśl ciszą śmierci, pozostawać w pewien sposób w Najświętszym Jego Sercu.

Rachunek sumienia.

Niech również nie omieszka codziennie badać tajników swego sumienia i w ten sposób kontrolować siebie samego. Jest to niewątpliwie nader pomocne, zarówno dla zbadania stanu życia duchowego za dzień ubiegły, jak też dla usunięcia tych przeszkód, które hamują lub utrudniają wzrost w cnocie, jak wreszcie i dla zdobycia środków do owocniejszego sprawowania urzędu kapłańskiego i do uproszenia u Ojca niebieskiego miłosierdzia nad tylu naszymi upadkami,

Częsta spowiedź.

A tego miłosierdzia i darowania win dostępujemy szczególnie w sakramencie Pokuty, który jest głównym dziełem Boskiej dobroci dla umocnienia nas słabych, Nigdy nie może się zdarzyć, ukochani synowie, aby szafarz tego sakramentu sam miał się od niego powstrzymywać. W tej sprawie jak wiecie Kościół nakazuje: „Ordynariusze niech się troszczą, aby wszyscy duchowni w sakramencie Pokuty często obmywali zmały sumienia“ (kan. 125, 1). Albowiem choć słudzy Jezusa Chrystusa, mimo to nędzni jesteśmy, i jak moglibyśmy przystępować do ołtarza i sprawować święte czynności, gdybyśmy nie starali się często pokutować i oczyszczać? Częsta spowiedź bowiem „pogłębia właściwe poznanie samego siebie, przyczynia się do wzrostu pokory chrześcijańskiej, wykorzenia złe nałogi, zapobiega duchowemu niedbalstwu i odretwieniu, oczyszcza sumienie, wzmacnia wolę, zapewnia duszom zbawienne kierownictwo duchowne i mocą samego sakramentu pomnaża łaskę“ (Enc. Mystici Corporis, A.A.S. 1943, str. 235).

Kierownictwo duchowne.

Nadto uważamy za słuszne wezwać was, ukochani synowie, abyście na drodze życia duchownego zbyt nie ufali, ale abyście w pokorze i powolności przyjmowali rady

i szukali pomocy u tych, którzy by mogli mądrze wami kierować, ostrzegać przed zagrażającymi wam niebezpieczeństwami, wskazywać stosowne lekarstwa, we wszystkich zaś trudnościach wewnętrznych i zewnętrznych prowadzić was właściwą drogą i kierować ku owej, coraz to większej doskonałości, do której zachęcają was i pociągają przykłady świętych i uznani mistrzowie ascezy chrześcijańskiej. A bez takiego roztropnego kierownictwa sumienia normalnie bardzo trudno jest dostosować się do natchnień Ducha św. i łaski Bożej.

Rekolekcje.

Na koniec pragniemy polecić wszystkim zwyczaj odprawiania rekolekcji. Gdy bowiem na pewien czas oderwiemy się od zwykłych zajęć i normalnego biegu życia, a znajdziemy się w samotności i ciszy, zaiste łatwiej nakłaniamy uszy nasze na głos Boży, który wnika wtedy głębiej do naszych dusz. Rekolekcje, nakłaniając nas do świętszego wykonywania obowiązków i do rozważania najśodszych tajemnic Jezusa Chrystusa, tym samym na tyle umacniają naszą wolę, „byśmy służyć Mu mogli w świątobliwości i po wszystkie dni nasze“ (Łuk. 1, 74, 75).

(Dalszy ciąg w następnym zeszycie, od str. 195).

75.

ŚW. KONGREGACJA SOBORU

Dekret

w sprawie noszenia sutanny przez duchownych.

Na zasadzie mądrych przepisów Kościoła zewnętrzna powaga i przyzwoitość szat osób duchownych, do służby Bożej powołanych, ma być oznaką wewnętrznego doskonałości tychże osób i ma wyróżniać je wśród świata. Szaty duchowne jakkolwiek w różnych czasach i miejscowościach różny miały krój i barwę, zawsze jednak zachowały i zachowują coś stanowić duchownemu szczególnego i właściwego, dlatego szatą kościelną się zowią i za taką są uważane.

Przepis w tej sprawie obowiązujący, zawiera się w kan. 136 § 1 Kod. Prawa Kan. i brzmi w ten sposób: »Wszyscy duchowni obowiązani są do noszenia należytej odzieży duchownej, stosownie do prawouitých zwyczajów miejscowych i przepisów Ordynariusza, mają mieć skromnie utrzymane włosy i mają nosić tonsurę, chyba powszechnie przyjęty zwyczaj na to nie pozwalał«.

Tymczasem dobrze wiadomo Św. Kongregacji, że nie wszystkie osoby duchowne, w niektórych zwłaszcza krajach, stosują się do wspomnianego wyżej kanonu. Nie brak bowiem takich kapłanów, którzy lekceważą swą godność i szacunek stanowi należny, wbrew uprawnionym zwyczajom i przepisom Ordynariusza, nawet publicznie używają odzieży co do barwy i formy zupełnie świeckiej i nie noszą tonsury. Stąd wierni nie mają dla stanu duchownego należytego szacunku, samo zaś duchowieństwo naraża się na niebezpieczeństwo postępowania w sposób niewłaściwy i nie godny ze swym powołaniem, a nawet naraża się na odstępstwo od stanu duchownego. Nie brak takich kapłanów, którzy ubrani po świecku, czynności święte w kościele sprawują, zasiadają w konfesjonale, Mszę św. odprawiają, udzielają Komunii św.

Celem usunięcia wszelkich w tej sprawie nadużyć, a zarazem utrwalenia i zabezpieczenia karność kościelnej, Św. Kongregacja Soboru niniejszym dekretem rozkazuje, iżby wszyscy duchowni, oprócz tonsury, zawsze nosili publicznie odpowiednią sutannę kapłańską, nawet podczas letnich wakacji, mianowicie sutannę, która prawowity zwyczaj i przepis Ordynariusza uznał za właściwą dla stanu kapłańskiego.

Nadto też sama Św. Kongregacja surowo upomina kapłanów, ażeby święcie zachowali również przepis kan. 811 § 1: „Kapłan zamierzający odprawiać Mszę św. ma być ubrany w szatę stosowną, aż do stóp sięgającą”. Baczyc również należy, iżby kapłani podczas publicznego udzielania Sakramentów św. byli także ubrani w sutannę duchowną, proboszczowie i rządcy kościołów w swych świątyniach mają nie dopuszczać do ołtarza kapłanów, chcących odprawiać Mszę św., jeśli by stosownie do przepisu, zawartego w kan. 804 § 2, nie byli w szatę duchowną odziani, mianowicie w szatę, o której mowa w kan. 811 § 1.

Ażeby zaś niniejszy dekret przez wszystkich, kogo to dotyczy, ściśle był przestrzegany, też sama Św. Kongregacja poleca tę sprawę szczególnej pilności i czujności Ordynariuszów, którzy, gdyby tego zaszła potrzeba, względem nieposłusznych niech zastosują kary, wyszczególnione w kan. 136 § 3, 188 n. 7, 2379 Kod. Prawa Kan.

Bez względu na wszelkie inne przeciwnie rozporządzenia.

Dan w Rzymie, z Sekretariatu tejże Kongregacji, dnia 28 lipca 1931 r.

I. Kard. SERAFINI Prefekt
I. BBUNO Sekretarz

Z SEKRETARIATU EPISKOPATU

76.

Oceny z nauki religii na świadectwach szkolnych.

MINISTER OŚWIATY
Nr GM. 1-1319/58

Warszawa, 24 kwietnia 1958 r.

Jego Ekscelencja

Ksiądz Biskup Zygmunt Choromański
Sekretarz Episkopatu

W odpowiedzi na pismo z dnia 26.III.1958 r. Nr 240 komunikuje:

W celu umożliwienia rodzicom zapoznania się z ocenami z nauczania religii ich dzieci, oceny te mogą być uwidocznione bądź na świadectwach szkolnych, bądź na zaświadczeniach wydawanych uczniom przez nauczycieli religii.

Zgodnie z zarządzeniem z dnia 27.III.1957 r. (Dz. Urz. Min. Ośw. Nr 5, poz. 49) stopnie z religii podawane są na świadectwach z wyjątkiem świadectw ukończenia szkoły.

Świadectwa ukończenia szkoły (podstawowej, licealnej, zawodowej) są dokumentami, którymi obywatele posługują się w rozlicznych okolicznościach życiowych, a zwłaszcza przy ubieganiu się o pracę, dalszą naukę itd.

Postulowane przez Episkopat wprowadzenie oceny z nauczania religii mogłoby stać się podstawą do różnicowania obywateli, a nawet dyskryminacji bądź wobec osób, które nie uczyły się religii, bądź też wobec osób, które uczyły się religii. Dlatego świadectwo ukończenia szkoły nie powinno zawierać oceny z religii.

Natomiast nie widzę żadnych przeszkód przeciwko kontynuowaniu praktykowanego dotychczas zwyczaju, że nauczyciele religii wydają uczniom klas końcowych podpisane przez siebie zaświadczenia o stopniu z religii. Praktyka ta daje wystarczającą możliwość kontroli wyników nauczania przez rodziców.

(—) Wł. Bieńkowski

Za zgodność

(—) † Z. Choromański bp

Z ORDYNARIATU

77.

Rozporządzenie
w sprawie świąt i obchodzenia uroczystości
odpustowych.

L. dz. 1145/53.

Siedlce, dn. 22 czerwca 1953 r.

BISKUP SIEDLECKI czyli PODLASKI

Ze względu na konieczność ujednostajnienia rozbieżnych praktyk, jakie powstały w diecezji Naszej, na tle różnej interpretacji co do świętowania uroczystości odpustowych, o czym przekonał się podczas wizytacji kanonicznych, niniejszym zarządzeniem, zmuszeni jesteśmy zmienić i dokładnie sprecyzować zarządzenie Nasze z 10 grudnia 1946 r. L. dz. 10224 – ob. *Wiad. Diec. Podl., 1946 r., str. 66* – w następujący sposób:

1. Przypominamy zasadę ogólną, że do liczby świąt de praeco – kan. 1247 § 1 – na mocy specjalnej dyspensy Stolicy Apostolskiej, czasowo udzielonej dla całej Polski, należą obecnie wszystkie niedziele oraz uroczystości: Bożego Narodzenia – 25 grudnia, Obrzezania Pańskiego – 1 stycznia, Trzech Króli – 6 stycznia, Bożego Ciała, Wniebowzięcia N.M.P. – 15 sierpnia i Wszystkich Świętych.

2. Wszelkie przeto uroczystości odpustowe (por. st. 240, 2-o Synodu Diecezjalnego z 1923 r.), jak św. Patronów parafii, ewentualnie, tytułów kościoła i t. p., poza świątami wyżej wymienionymi, obchodzone dotąd cum externa solemnitae, a przypadające w dni powszednie, zwłaszcza, w okresie wzmożonych prac na roli: zasiewy, sianokosy, żniwa i t. d., na mocy kan. 1247 § 2, przenosimy na najbliższą niedzielę po uroczystości wraz z odpustem (kan. 922), o ile do dnia uroczystości przywiązany jest odpust, nadany przez Stolicę Apostolską. Jednocześnie wyjaśniamy, że dni, na które Władza Diecezjalna wydała zezwolenie na wystawienie Najśw. Sakramentu, nie mogą być przez to samo uważane za świąteczne.

3. Co się tyczy nabożeństw 40-godzinnych, przypadających dotąd w dni większego nasilenia robót polnych, upoważniamy Księża Proboszczów do przeniesienia na inne terminy, najwięcej dogodnie dla wiernych. Zobowiązujemy Księża Proboszczów, aby niezwłocznie zawiadomili Kurie o zmienionych terminach tych nabożeństw.

4. W dni świąt kanonicznie lub cywilnie zniesionych, obchodzonych cum externa solemnitae, a do których obecnie należą tylko następujące: 1) Matki Boskiej Gromniczej – 2 luty, 2) drugi dzień Wielkanocy, 3) drugi dzień Zielonych Świątek, 4) Wniebowstąpienia Pańskiego, 5) świętych Apostołów Piotra i Pawła – 29 czerwca, 6) Niepokalanego Poczęcia N. M. P. – 8 grudnia i 7) św. Szczepana Męczennika – 26 grudnia, zgodnie ze st. 240 § 1 Synodu Diecezjalnego z 1923 r. oraz wyjaśnieniem Komisji Liturgicznej Episkopatu – ob. *Komunikaty Kurii 1951 r. Nr 10-12, str. 7* – należy odprawiać we wszystkich kościołach przed południem nabożeństwo w sposób świąteczny, a przynajmniej jedną Mszę św. z kazaniem (rano lub sumę), w czasie zaś wieczorowym odprawić Mszę św. dla wiernych, którzy w tym dniu musieli pracować, a pragną uczestniczyć we Mszy św.

Należy pouczyć wiernych, że wymienione dni, na mocy dyspensy Stolicy Apostolskiej, nie są obowiązani (sub gravi) do uczestniczenia we Mszy św. i od powstrzymania się od prac służebnych.

5. W inne dni świąt zniesionych, zaznaczonych w Rubryce literami F.S., nie wolno odprawiać nabożeństw świątecznych.

6. Procesje w dniach Matki Boskiej Gromniczej i Wniebowstąpienia Pańskiego można odbywać przed Mszą św. przedpołudniową i przed Mszą św. wieczorową.

7. Na podstawie Konstytucji Apostolskiej „Christus Dominus” z dnia 6 stycznia 1953 r., zezwalamy w dni świąt de praeco i świąt zniesionych (ob. wyżej pp. 1 i 4) na odprawianie Mszy św. w godzinach wieczorowych, począwszy od godz. 16-ej, o ile Duszpasterz, biorąc pod uwagę miejscowe warunki, uważa to będzie za pożyteczne dla ogółu swych parafian.

8. Instrukcja Kongregacji św. Oficjum, dotycząca Konstytucji Apostolskiej „Christus Dominus”, wyraźnie zastrzega:

„Kapelani odprawiający Mszę św. w godzinach popołudniowych, jak również i wierni, którzy w tych okolicznościach przystępują do Komunii św., mogą podczas posiłku, dozwolonego na trzy godziny przed początkiem Mszy św. albo Komunii św., pić z należytym umiarem napoje alkoholowe, jakich zwykle używa się podczas posiłków (np. wino, piwo, i t.p.), wyłączając zawsze napoje wyskokowe (liquores). Przed i po takim posiłku mogą przyjmować, wyłączając zawsze wszelkiego rodzaju alkohol, cokolwiek na sposób napoju, aż do godziny przed Mszą św. lub Komunią św.”

„Kapłani nie mogą odprawiać Mszy św. rano i wieczorem tego samego dnia, jeśli nie mają wyraźnego pozwolenia binowania lub trynowania, stosownie do kan. 806”.

„Wierni nie mogą nigdy przyjmować Komunii św. rano i wieczorem tego samego dnia, stosownie do kan. 857”.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1953 r. i obowiązywać będzie na terenie całej diecezji aż do wyraźnego odwołania.

Dano w Siedlcach, dnia 22 czerwca 1953 r.

M.P. (-) † Ignacy Świrski bp.

Kanclerz (-) Ks. Dr B. Filipiuk.

78.

Rozporządzenie

w sprawie noszenia stroju duchownego przez
Duchownych.

1. Jest wolą Kościoła katolickiego, niejednokrotnie mocno przypominaną i akceptowaną, by duchowni nosili tonsurę i używali zawsze ubioru, z ich stanem związanego.

Postanowienia prawa kanonicznego w tej sprawie są zawarte w kanonie 130 C. J. C. oraz w specjalnych zarządzeniach Kongregacji, zwłaszcza w dekrete Św. Kongregacji Soboru z 28 lipca 1931 r. (ob. wyżej str. 179).

Te słuszne wymagania Kościoła były przestrzegane przez nasze duchowieństwo dość ściśle, w ostatnich jednak latach zaczęło się wkładać w tej dziedzinie pewne rozluźnienie, które tu i ówdzie nawet w zakonach występuje.

Zamienienie stroju kapłańskiego na ubranie świeckie nie tylko sprzeciwia się przepisom kościelnym, ale łączy się i z pewnymi niebezpieczeństwami dla życia wewnętrznego kapłanów, a nawet dla ich zewnętrznego postępowania i zachowania, gdyż łatwo powodować może pragnienie poszukiwania zewnętrznej swobody. Wierni nasi są przyzwyczajeni widzieć kapłana ubranego w sutannę i bardzo się dziwią, a na pewno i gorszą, jeżeli kapłan tę szatę zdejmuje, jak gdyby poszukując mniejszego skrępowania. Przywdziewanie ubrania świeckiego nie jest zresztą podyktowane jakąś potrzebą, a tym więcej koniecznością, nikt bowiem nie narzuca nam tego i z całą pewnością nigdzie kapłana nie spotka najmniejsza przykrość z tego tylko tytułu, że jest ubrany w sutannę. Gdyby jednak komuś taka

przykrość zdarzyła się nawet, to chętnie ją przyjąć powinien, ze świadomością, że ubiór duchowny jest także zewnętrznym wyznaniem naszego powołania kapłańskiego. To jednak nie zachodzi, przykrości takie nie mają u nas wcale miejsca.

2. Przypominając te przepisy i postanowienia prawa kanonicznego, zarządzamy, by wszyscy duchowni, mający niższe i wyższe święcenia, stale ubrani byli w ubiór, odpowiadający przepisom kanonicznym i zarządzeniom diecezjalnym, tak w kościele, jak w swym domu i poza plebanią, jak również poza własną swą parafią, lub miejscowością swego zamieszkania.

3. Nie należy nigdy dopuszczać do odprawiania Mszy świętej lub spełniania innych czynności liturgicznych tych kapłanów, którzy nie są ubrani w sutannę, jak tego wymaga przepis kanonu 811. Dotyczy to również i księży kapelanów wojskowych. Księża proboszczowie, rządcy kościołów i kapelani kaplic zakonnych obowiązani są dopilnować przestrzegania tego postanowienia kodeksu.

4. Również podczas wakacji, w miejscach wypoczynkowych i uzdrowiskowych, księża proboszczowie, rektorzy kościołów i kapelani kaplic pod osobistą odpowiedzialnością mają nie dopuszczać do odprawiania Mszy świętej tych kapłanów, którzy nie noszą stale ubioru przepisanego dla osób duchownych.

5. Księża dziekani oraz proboszczowie miejsc wypoczynkowych, mają obowiązek powiadomienia właściwej Kurii Diecezjalnej o wypadkach nienoszenia ubioru kapłańskiego. Duchowni, uchybiający temu obowiązkowi będą upominani, a w razie bezskuteczności upomnienia suspendowani (kan. 2379) i pozbawiani urzędu lub beneficjum wskutek milczącego zrzeczenia się (kan. 188 n. 7).

6. Duchowni wszystkich stopni mają obowiązek noszenia tonsury. I ten nakaz prawa kanonicznego, wyraźnie wymieniony w kanonie 136, ma być zachowany pod sankcjami, przewidzianymi w kanonie 2379.

Niniejsze rozporządzenie, uchwalone przez Biskupów Polskich na konferencji w dniu 12 lutego 1958 r., ogłaszam jako obowiązujące w podległej mej jurysdykcji diecezji.
SIEDLCE, dnia 2 maja 1958 r. L. dz. 1220/58.

† Ignacy Świrski bp

79.

Rozporządzenie

w sprawie urlopów i przebywania Duchowieństwa
w miejscowościach kuracyjnych i wypoczynkowych.

Na podstawie przepisów Kodeksu Prawa Kanonicznego oraz okólnika Świętej Kongregacji Soboru z dnia 1 lipca 1926 roku, w sprawie urlopów i przebywania osób duchownych w miejscowościach kuracyjnych i wypoczynkowych, Episkopat Polski zarządza, co następuje:

1. Do miejscowości kuracyjnych udawać się mogą tylko ci duchowni, którym zdaniem lekarza pobyt w tym kurorcie jest dla leczenia potrzebny. Wyjazdy do miejscowości wypoczynkowych, ściągających duże ilości ludzi, powinny być ograniczone do wypadków istotnej konieczności i potrzeby. Nie jest bowiem wskazanym, by duchowni swe urlopy w tych, zazwyczaj drogich, miejscowościach spędzali.

2. Księża, mający zamiar korzystać z urlopu, powinni uprzednio wnieść podanie do Kurii Biskupiej, wyraźnie wskazując ściśle daty wyjazdu i przyjazdu, oraz oznaczając miejscowość, do której zamierzają się udać, a także domy, lub hospicja, gdzie mają zamiar mieszkać podczas urlopu.

3. Księża proboszczowie i rządcy kościołów na czas trwania swego urlopu powinni mieć kapłana zastępcę w parafii i kościele, o którego, w myśl kan. 465 § 4. sami się starają, komunikując Kurii nazwisko swego zastępcy, który otrzymuje odpowiednie uprawnienia od władzy duchownej.

4. Księża wikariusze oraz katecheci, zatrudnieni oprócz szkoły w pracy parafialnej, lub związani w jakiś sposób z parafią, lub kościołem, obowiązani są dołączyć do swego pisma o urlop, także i wniosek księdza proboszcza.

5. W miejscowościach kuracyjnych i wypoczynkowych wolno jest księżom, lub innym duchownym, zamieszkiwać tylko w hospicjach, dla duchowieństwa przeznaczonych, lub w domach zakonnych, czy też plebaniach, a w braku tego rodzaju pomieszczeń, w domach odpowiadających w pełni ich duchowemu powołaniu.

6. Po przybyciu do miejscowości kuracyjnej, lub wypoczynkowej, księża urlopowani przedstawiają się w miejscowej Kurii, lub u dziekana, albo u proboszcza w zależności od tego, który z tych urzędów w danym osiedlu się znajduje. Należy okazać swe dokumenty kościelne.

7. Podczas urlopu nie można opuszczać dla jakichkolwiek powodów odprawiania codziennej Mszy świętej, oraz praktykowania innych ćwiczeń pobożności kapłańskiej.

8. Przestrzegać należy przepisy co do stałego noszenia ubioru duchownego, unikania nieodpowiednich rozrywek, nawiedzania widowisk, teatrów i kinematografów.

9. Po powrocie z urlopu, należy zaraz powiadomić Kurie Biskupią o dacie ponownego objęcia swych obowiązków.

10. Według wymagań okólnika Św. Kongregacji, Kuria Biskupia ma obowiązek komunikowania imienia i nazwiska księdza, udającego się na urlop, Kurii tej diecezji, gdzie znajduje się miejsce pobytu kapłana, korzystającego z urlopu.

Niniejsze rozporządzenie, uchwalone przez Biskupów Polskich na konferencji w dniu 12 lutego 1958 roku, ogłaszam jako obowiązujące na terenie podległej mej jurysdykcji diecezji. SIEDLCE, dnia 2 maja 1958 r. L. dz. 1221/58.

† Ignacy Świrski bp

80.

Nowoutworzona parafia w Rudzie Wolińskiej.

Dekretem J. E. Biskupa Ordynariusza, z dnia 21 kwietnia 1958 r. L.dz. 1100/58, erygowana została parafia przy kościele drewnianym p. w. św. Andrzeja Boboli Męcz. w Rudzie Wolińskiej, dekanat domanicki, powiat siedlecki.

Do nowoutworzonej parafii w Rudzie Wolińskiej zostały przydzielone miejscowości: a) z parafii Wodynie: Ruda Wolińska, Budy, Czajków, Helenów, Młynki, Ruda Szostkowska, Szostek, Trzciniac oraz kolonie: Lipiny i Zalesie, b) z parafii Domanice — kolonie Czelustki Domanickie i c) z parafii Skórzec — kolonie Czelustki Skórzec.

81.

Zmiany w składzie osobowym Duchowieństwa.

Ks. Karwowski Stanisław, rektor filii duszpasterskiej w Gąsiorach, mianowany administratorem parafii Krzeslin.

Ks. Lipka Zygmunt, wikariusz parafii Ulan, jednocześnie mianowany p. o. rektora filii duszp. w Gąsiorach.

Ks. dr Połoński Tadeusz, dotychczasowy administrator Parafii Drelów, mianowany administratorem parafii Brzeziny.

82.

Ostrzeżenie personalne.

Kuria Arcybiskupia we Wrocławiu, pismem z 18 marca 1958 r. Nr 9159/57/58, zawiadamia, że ks. Franciszek Frankowski ze Zgrom. Oblatów N.M.P. Niep. Pocz., jako „fugitivus“ jest suspendowany i dlatego nie należy go dopuszczać do ołtarza.

83.

Kurs Katechetyczny w Kielcach dla katechetek i katechetów naszej diecezji.

WW. Księża Proboszczowie zechcą przeprowadzić już obecnie dokładną selekcję dotychczasowych sił katechetycznych, tak pod względem moralnym, jak i zawodowym (fachowym), aby w 1958/59 r. szk. wszystkie szkoły, na terenie parafii, mogły otrzymać pełny wymiar nauki religii, objętej przez wykwalifikowanych nauczycieli.

Diecezjalny Referat Szkolny, pragnąc przyjąć z pomocą WW. Księżom, zawiadamia, że w czasie wakacyjnym, od 1 lipca do 3 sierpnia r. b., zorganizowany będzie w Kielcach II Kurs Katechetyczny dla katechetów i katechetek naszej diecezji, którzy w lipcu 1957 r. byli słuchaczami I Kursu Katechetycznego.

Uczestnictwo w II Kursie jest obowiązuje, ponieważ stanowi przewidziane pod względem naukowym i pedagogicznym uzupełnienie, konieczne do uzyskania kwalifikacji oraz formalnego zaświadczenia, wymaganego przez Władze szkolne do nauczania religii.

O powyższym należy zawiadomić osoby zainteresowane i wezwać je do przesłania, przed 20 czerwca r. b., podania do naszej Kurii Diecezjalnej w Siedlcach o przyjęcie na II Kurs Katechetyczny.

W tym również czasie, t. j., od 1 lipca do 3 sierpnia r. b., przeprowadzony będzie w Kielcach I Kurs Katechetyczny dla nowozgłoszonych kandydatek i kandydatów.

Na Kurs ten przyjmuje się tylko osoby, które posiadają świadectwo dojrzałości ze szkoły średniej.

WW. Księża Proboszczowie oraz Księża wykładowcy w szkołach licealnych niech zachęcą odpowiednie kandydatki i kandydatów do zapisania się na I Kurs Katechetyczny i do poświęcenia się pracy nad nauczaniem religii w szkołach.

Kandydaci i kandydatki na I Kurs Katechetyczny powinni bezpośrednio lub za pośrednictwem Księży Proboszczów przesłać, najpóźniej do 20 czerwca r. b., do Kurii Diecezjalnej w Siedlcach, podanie o przyjęcie na Kurs, ze wzmianką o otrzymaniu świadectwa dojrzałości, życiorys oraz opinię Księdza Proboszcza.

Koszt mieszkania i wyżywienia jednej osoby na Kursach wynosi 550 zł. Koszta przejazdów, jak i opłaty za Kurs Katechetyczny zasadniczo pokrywają parafie, na terenie których kursисти będą nauczać religii.

84.

Rekolekcje dla kapłanów.

W Seminarium Duchownym w Siedlcach, ul. 1 Maja 42, przeprowadzone będą rekolekcje dla kapłanów, podzielonych na dwie grupy, w następujących terminach:

1. Dla pierwszej grupy od 7-go do 10-go lipca r. b. Początek rekolekcji 7-go lipca, o godz. 8-ej wiecz., zakończenie 10-go lipca o godz. 8-ej wieczorem.

Na termin powyższy, z polecenia J. E. Arcypasterza zostają wezwani następujący kapłani:

1. Augustyniak Feliks	22. Kania Michał
2. Augustynowicz Władysław	23. Kobylński Witold
3. Borysiak Stanisław	24. Kodym Emil
4. Burczaniuk Piotr	25. Konopiaty Jan
5. Chaciński Mieczysław	26. Kozyra Konstanty
6. Ciok Zdzisław	27. Krępla Bolesław
7. Cwikliński Henryk	28. Krzyżanowski Ładysław
8. Dziejic Jan	29. Kukła Tadeusz
9. Dziega Franciszek	30. Kurdziałek Edward
10. Dymitrowicz Kazimierz	31. Latosi Zbigniew
11. Filaber Tadeusz	32. Leśniewski Feliks
12. Fulara Jan	33. Lech Marian
13. Geniusz Franciszek	34. Leszczyński Franciszek
14. Grodowski Stanisław	35. Łodziński Leon
15. Grondzik Stanisław	36. Łukaszuk Jan
16. Jaltuszyk Stanisław	37. Łysanowicz Rafał
17. Jarmołowicz Franciszek	38. Malawski Władysław
18. Jaszewski Julian	39. Marczuk Mieczysław
19. Jedrych Jan	40. Matyska Eugeniusz
20. Jurzysta Edward	41. Michalczyk Romuald
21. Jurzysta Stanisław	42. Nojszewski Jan

43. Odowski Tomasz	52. Szelaż Kazimierz
44. Olszak Marian	53. Tkacz Stanisław
45. Pastewski Bronisław	54. Wałachowski Stanisław
46. Pogorzelski Czesław	55. Wolski Kazimierz
47. Potocki Czesław	56. Zabłocki Eugeniusz
48. Rybak Zdzisław	57. Zalewski Eugeniusz
49. Ryciak Tadeusz	58. Zbieć Marian
50. Sawicki Karol	59. Zwierz Władysław
51. Szczotkarz Stefan	

2. Dla drugiej grupy od 14-go do 17-go lipca [r. b. Początek rekolekcji 14-go lipca, o godz. 8-ej wiecz., zakończenie 17-go lipca, o godz. 8-ej wieczorem.

Na powyższy termin, z polecenia J. E. Arcypasterza, zostają wezwani następujący kapłani:

1. Andrusiuk Jan	31. Paduch Antoni
2. Andrzejewski Wacław	32. Pieczara Stanisław
3. Andrzejuk Józef	33. Piskozub Piotr
4. Banasiuk Florian	34. Przystupa Antoni
5. Białowolski Władysław	35. Pyziółek Józef
6. Bilski Leon	36. Rulka Tadeusz
7. Borkowski Eugeniusz	37. Ryder Leon
8. Borkowski Julian	38. Saciłowski Bronisław
9. Bujnik Henryk	39. Sadowski Edmund
10. Domański Edward	40. Samulak Jan
11. Fręchowicz Tadeusz	41. Sarnowski Zbigniew
12. Gajowniczek Stanisław	42. Sikora Konstanty
13. Iwańczuk Bernard	43. Sitkowski Marian
14. Jagodziński Wincenty	44. Śledziwski Władysław
15. Józwiak Franciszek	45. Sopolski Stanisław
16. Klimeczyk Mieczysław	46. Sopyła Wiktor
17. Krasnodębski Zbigniew	47. Soszyński Roman
18. Kryński Piotr	48. Sroka Edmund
19. Kulawik Bolesław	49. Stark Józef
20. Lechowicz Wacław	50. Stormke Antoni
21. Lipka Zygmunt	51. Stefaniak Edward
22. Łukasiewicz Michał	52. Świdorski Czesław
23. Łuszczynski Mieczysław	53. Traczuk Stefan
24. Małysa Franciszek	54. Urban Jan
25. Marciszewski Kazimierz	55. Urbańczyk Władysław
26. Michałuk Józef	56. Wiąckiewicz Modest
27. Mućka Stanisław	57. Winer Władysław
28. Nowek Stanisław	58. Włodarczyk Jan
29. Odziemczyk Józef	59. Zalewski Marian
30. Oziembło Zdzisław	60. Zalewski Stanisław

J. E. Biskup Ordynariusz przypomina przepis kan. 126 i stat. 84, 2-o Synodu Diecezjalnego, dotyczący obowiązku odprawiania wspólnych ćwiczeń rekolekcyjnych przez w/w kapłanów w Seminarium, w wyżej podanych terminach oraz zaznacza, że wezwani kapłani nie będą mogli uzyskać zezwolenia na odprawienie rekolekcji poza Seminarium, jak to niejednokrotnie zdarzało się w latach ubiegłych.

Wszyscy inni kapłani, stosownie do stat. 84, 1-o, obowiązani są do odprawiania rocznych rekolekcji — przez całe trzy dni — w jednym z Domów zakonnych w diecezji lub poza diecezją i złożenia w Kurii, za pośrednictwem swych Księżów Dziekanów, odpowiednich zaświadczeń (ob. stat 72, 1-o).

SIEDLCE, dnia 6 maja 1958 r. L. dz. 1234/58.

WIKARIUSZ GENERALNY

(-) Ks. J. Ryster

Notariusz.

(-) Ks. St. Olechowski

Z SEMINARIUM DUCHOWNEGO

85.

Zgłaszanie się i przyjmowanie kandydatów na 1958/59 r.

Kandydaci do Wyższego Seminarium Duchownego w Siedlcach mogą się zgłaszać z prośbą o przyjęcie do Seminarium w ciągu maja i czerwca r. b. do Księdza Wicerektora Seminarium, Siedlce, ulica Pierwszego Maja 42, w godzinach przedpołudniowych.

Każdy ze zgłaszających się przywiezie ze sobą, napisaną przez siebie, prośbę o przyjęcie, własnoręczny życiorys, świadectwo moralności od Księdza Proboszcza i od Księdza Prefekta, świadectwo lekarskie, metrykę chrztu.

Warunki przyjęcia; 1-o intencja poświęcenia się w przyszłości służbie Bożej w kapłaństwie, 2-o świadectwo dojrzałości liceum ogólnokształcącego z łaciną.

Egzamin wstępny dla kandydatów z języka polskiego i z łaciny odbędzie się w gmachu Seminarium dnia 20 lipca o godzinie 10-tej.

Od 15 sierpnia do 15 września będą przyjmowane dalsze zgłoszenia kandydatów do Seminarium i drugi termin egzaminów wstępnych z polskiego i z łaciny odbędzie się w terminie podanym przy przyjęciu zgłoszenia.

Oplata za naukę i utrzymanie wynosi 200 (dwieście) zł miesięcznie.

Czcigodni Duszpasterze oraz Księża Prefekci szkół zechcą powyższy komunikat podać do wiadomości zainteresowanym rodzicom i młodzieży szkolnej.

Siedlce, dnia 3 maja 1958 r.

† Marian Jankowski bp
Rektor Seminarium

ROZPORZĄDZENIA PAŃSTWOWE

86.

Zakaz sprzedawania wódki na odpustach

MINISTERSTWO HANDLU WEWN. Warszawa dn. 19.VII.57.
Zarząd Obrotu Artyk. Spożyw. Prez. Woj. Rady Nar.
Wojew. Zarząd Handlu

Ograniczenia w sprzedaży alkoholu.

Ministerstwo Handlu Wewn. otrzymuje informacje, że ograniczenia w sprzedaży alkoholu, podane w Ustawie z 27.4.56 (Dz. Ustaw. Nr 12) nie są przestrzegane przez przedsiębiorstwa handlowe.

W szczególności nie są przestrzegane przepisy, zabraniające sprzedaży alkoholu (powyżej 4,5 procent mocy) na targowiskach i w miejscach zebrań masowych. M. in. Ministerstwo otrzymało zażalenie władz kościelnych, iż przedsiębiorstwa handlowe, wykorzystując masowy napływ ludności na odpusty i inne uroczystości związane z kultem religijnym, czynią specjalne ułatwienia w sprzedaży napojów alkoholowych, a zwłaszcza wódki.

Ministerstwo przypomina, iż, na zasadzie cytowanej Ustawy art. 1 ust. 2. pkt. 5, wzbroniona jest sprzedaż napojów alkoholowych powyżej 4,5% w miejscach zebrań masowych i na targowiskach.

Sprzedaż napojów alkoholowych na odpustach jest sprzeczna więc z ustawą i powinna być ściśle przez organa Państwa. Inspekcji Handlowej kontrolowana.

W celu niedopuszczenia do powtarzania się tego rodzaju wypadków, Min. Handlu Wewnętrznego prosi o przypomnienie na piśmie wszystkim przedsiębiorstwom handlu detalicznego obowiązujących ograniczeń w sprzedaży i podawaniu napojów alkoholowych, a zwłaszcza o zakazach sprzedaży:

- a) osobom nietrzeźwym,
- b) nieletnim do lat 18,
- c) na targowiskach i miejscach zebrań masowych,
- d) w sklepach czynnych w godzinach nocnych.

Ponadto należy zlecić organom PIH wzmożenie kontroli nad prawidłowym przestrzeganiem postanowień cytowanej Ustawy z 27.IV. 1956 r.

Dyrektor Zarządu
(-) Mgr. A. Wolski

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

87.

Informacje i ogłoszenia.

ROBOTY REMONTOWO-BUDOWLANE budynków sakralnych wykonuje Firma mgr inż. arch. Zbigniew Sztukiewicz, Siedlce, ul. Wojska Polskiego (dawniej 22 Pułku) Nr 27, tel. 549.

Roboty wykonujemy solidnie i terminowo z powierzonych lub częściowo własnych materiałów.

Przyjmujemy również wszelkie prace projektowe z zakresu architektury, (także projekty wnętrz), konstrukcji, instalacji wod.-kan. i centralnego ogrzewania.

Pustaki żużlobetonowe, trwałe, ciepłe i suche, na wapnie i cemente, zastępujące w/g Polskich Norm Budowlanych całkowicie cegłę, a znacznie od niej tańsze, poleca SIEDLECKA WYTWORNIA MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH — »ŻUŻLOBETON« — Anna Kondracka i S-ka — Siedlce, ul. Katedralna 16, tel. 772 i 26-13.

Pustaki nadają się doskonale do budowy plebanii i budynków gospodarczych, a stosowane są powszechnie na zachodzie do budowy budynków mieszkalnych.

Na żądanie pustaki możemy przesłać wagonowo z własnej bocznicy.

T r e ś ć

DZIAŁ URZĘDOWY

Str

Akta Stolicy Apostolskiej

74. Orędzie Apostolskie PIUSA XII z 23 września 1950 r. o podniesieniu świętości życia kapłańskiego 163
75. Dekret św. Kongregacji Soboru z 28 lipca 1931 r. o noszeniu stroju duchownego 179

Z Sekretariatu Episkopatu

76. Oceny z nauki religii na świadectwach szkolnych 181

Z Ordynariatu

77. Rozporządzenie z 22 czerwca 1953 r. w sprawie świąt i obchodzenia uroczystości odpustowych 182
78. Rozporządzenie w sprawie noszenia stroju duchownego 184
79. Rozporządzenie w sprawie urlopów Duchowieństwa 186
80. Nowoutworzona parafia w Rudzie Wolińskiej 187
81. Zmiany w składzie osobowym Duchowieństwa 187
82. Ostrzeżenie personalne 188
83. Kurs katechetyczny dla katechetek i katechetów 188
84. Rekolekcje kapłańskie w lipcu r. b. 189

Z Seminarium Duchownego

85. Zgłaszanie się i przyjmowanie kandydatów do Seminarium 191

Rozporządzenia Państwowe

86. Zakaz sprzedawania wódki na odpustach 192

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

87. Informacje i ogłoszenia 193

Wydawca: Kuria Diecezjalna w Siedlcach
